

hvis tiltalte er fængslet efter § 762, stk. 1, men anklagemyndigheden påstår fængsling efter stk. 2, såfremt retten finder, at der ikke længere er grundlag for fængsling efter stk. 1. Hvis retten kun skal tage stilling til, om der fortsat er grundlag for varetægtsfængsling efter § 762, stk. 1, skal afgørelsen derimod træffes af den dommer eller - i landsretten - den afdeling, der deltager i domsforhandlingen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 767, stk. 2, og til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (retsplejelovens § 60, stk. 3)

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at gøre det klart, at den ændrede formulering af retsplejelovens § 60, stk. 2, ikke udelukker, at der under domsforhandlingen kan afsiges kendelse om varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, tages stilling til en anmodning om ophævelse af en varetægtsfængsling efter § 767, stk. 2, eller træffes afgørelse om brevåbning og brevstandsning efter § 781, stk. 4. En sådan afgørelse skal blot - medmindre der er tale om en tilståelsessag, eller sagen i øvrigt for så vidt angår de forhold, der har givet anledning til indgrebet, ikke omfatter beviserne for tiltaltes skyld - afsiges af en anden dommer, i landsretten af en anden afdeling.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (retsplejelovens § 91, stk. 3)

Det foreslås, at domsmænd ikke skal medvirke ved en afgørelse om varetægtsfængsling, der træffes under domsforhandlingen, hvis afgørelsen efter den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 60, stk. 3, træffes af en dommer eller i landsretten en afdeling, der ikke deltager i domsforhandlingen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (retsplejelovens § 102, stk. 2)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at klager over aktindsigt efter forvaltningsloven og offentlighedsloven - i lighed med klager over afgørelser om strafforfølgning - bliver omfattet af to-instansprincippet.

Den foreslåede bestemmelse betyder endvidere, at klagefristen på 4 uger i retsplejelovens § 102, stk. 1, også gælder i forhold til klager over afgørelser om aktindsigt. Der er mulighed for at dispensere fra klagefristen som nævnt i § 102, stk. 1, 2. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 8 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (retsplejelovens § 170, stk. 1)

Efter den gældende bestemmelse omfatter reglen om vidneudelukkelse alene præster i folkekirken eller anerkendte trossamfund.

Forslaget indebærer, at heller ikke præster fra andre trossamfund kan pålægges at afgive vidneforklaring, medmindre den person, der har krav på hemmeligholdelse - f.eks. den person, der har betroet sig til præsten - giver samtykke til, at præsten afgiver forklaring.

Begrebet »andre trossamfund« omfatter dels de trossamfund, der indtil 1969 er meddelt anerkendelse som trossamfund ved kongelig resolution, og dels de trossamfund, hvorfra præster siden 1. januar 1970 er meddelt bemyndigelse til at foretage vielser. For så vidt angår præster fra de sidstnævnte trossamfund er det ikke afgørende, om den præst, der påberåber sig vidneudelukkelse, selv har vielsesbemyndigelse.

Herudover vil præster fra trossamfund, som Kirkeministeriet (det rådgivende udvalg) i anden anledning har vurderet er egentlige trossamfund, være omfattet af vidneudelukkelsesreglen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (retsplejelovens § 747)

Der foreslås en ændret affattelse af § 747, således at mulighederne for anteciperet bevisførelse med henblik på at sikre bevis af betydning for spørgsmålet om ophævelse af isolation udvides og undergives samme regler som anteciperet bevisførelse af hensyn til sikring af bevis i øvrigt.

I overensstemmelse med princippet om bevisumiddelbarhed er det hovedreglen, at bevisførelsen i straffesager finder sted for den dømmende ret under domsforhandlingen.

Retsplejelovens § 747 indeholder adgang til at fravige denne hovedregel i særlige tilfælde, således at der inden domsforhandlingen afholdes et særligt retsmøde med henblik på at sikre et eller flere beviser i sagen (anteciperet bevisførelse).

Den gældende bestemmelse er opbygget således, at stk. 1 omhandler de tilfælde, hvor afholdelse af retsmøde er påkrævet f.eks. for at sikre bevis, som ellers må befrygtes at ville gå tabt, eller som ikke uden væsentlig ulempe eller forsinkelse vil kunne føres umiddelbart for den dømmende ret. Anmodning om afholdelse af et retsmøde efter denne bestemmelse kan fremsættes både af anklagemyndigheden og af forsvareren, og der gælder ingen tidsfrister for anmodningens fremsættelse. Stk. 2 er en speciel bestemmelse, der har til formål af muliggøre ophævelse af isolation efter sikring af de pågældende beviser. Bestemmelsen